

[Otto Mørch.]

uden politiets indblanding. Der er noget at lære for dagens demonstrationsledere.

Det er vel almindelig erkendt, at dansk politi er et såre fredeligt civilt ordenskorps, der i sin skoling, i sin uddannelse til at klare de mange forskelligartede situationer, som opstår mellem borgere og politi, lægger vægt på en vejledende og forstående behandling. Det aktuelle billede og det reelle billede af den danske polititjenestemand er derfor ikke en hjelmklædt, pistol- eller stavbevæbnet politisoldat, men oftest en venlig, ja, ligefrem hyggelig tjenestemandstype, som man møder i hverdagen, og som hjælper os med mange af hverdagens problemer — og jeg siger: heldigvis for det.

I mange situationer, når det drejer sig om alvorlige forbrydelser som drab og under vigtige efterforsknings- og eftersøgningsarbejder, er der heldigvis stor forståelse for politiets arbejde, en forståelse, der ofte knytter politi og borger stærkt sammen i et vigtigt samarbejde, en forståelse, der også knytter politi og presse sammen i vigtigt fælles arbejde under forbrydelsers efterforskning. Men når det som i den sidste tid har udartet sig til ulovlige demonstrationsformer med udøvelse af hærværk mod fremmed ejendom, med brug af farlige kastevåben, har det jo desværre vist sig, at der ligesom er gået skår i det gode tillidsforhold mellem politi og borger — skår, der desværre kan afsvække det positive samarbejde under alvorlige forbrydelsers efterforskning.

Jeg vil gerne fra denne talerstol udtrykke en forhåbning om, at det må lykkes for de sunde demokratiske kræfter blandt tidens demonstranter at finde en demonstrationsform, der tilgodeser den demokratiske ansvarlighed, som jo er det bedste middel til at vinde gehør og vinde tilslutning til sine synspunkter. Det kræver først og fremmest ansvarlige og myndige ledere og i alt fald ikke ledere, der selv provokerer til ulovligheder.

Må jeg afrunde mine bemærkninger med en kort omtale af forholdet mellem politi og presse.

Jeg har altid erkendt, at journalistik skal være engageret, det gælder i dagspressen som i radio og TV. Men engageret journalistik behøver ikke at være ensidig som den reportage, TV-Aktuelt bragte fra den sidste

store demonstration foran den amerikanske ambassade. Man må nok spørge, på hvilken baggrund man som seer skal bedømme en demonstrations forløb, når man blot så billeder af politi i aktion mod demonstranterne og ikke et eneste billedglimt af, hvad der var gået forud. Ja vel, det er engageret journalistik, men det er efter min mening i alt fald ikke dækkende journalistik. Fjernsynet går i dag ind i vor daglige tilværelse som et meget stærkt kommunikationsmiddel, og fjernsynet kan derfor også være af uvurderlig betydning for moderne politiefterforskning; men modsat kan fjernsynet altså også være med til i et retssamfund som vort at nedbryde et godt og nødvendigt tillidsforhold mellem politi og borger og dermed også mellem politi og presse. Forhåbentlig lykkes det at genskabe et godt forhold mellem borgere og politi. Dagspresse, radio og fjernsyn må bære deres store ansvar herfor. Jeg håber, de lever op til det.

Bundgård: Da jeg hørte justitsministerens bemærkninger her i dag, kunne jeg ikke dy mig for at komme herop for at stille et supplerende spørgsmål til det, vi diskuterede under en spørgetid her tidligere.

Justitsministeren siger, at man kan jo bare klage over den enkelte politibetjent. Men så vil jeg gerne have at vide: når vi ikke kan få nogle midler, f. eks. nummerskilte eller noget andet, til at identificere disse politibetjente, hvordan er det så muligt at klage over dem, hvordan skal vi finde de mennesker? Det er jo umuligt i sådanne situationer at kende forskel på mennesker i ens uniformer. Jeg vil gerne have en vejledning i, hvordan det skal lade sig gøre at finde frem til de personer, man skal klage over.

For øvrigt vil jeg også sige med hensyn til dette med, at man kan opfordre en politibetjent til at give sit nummer og sin charge, at jeg personlig har været i den situation, at jeg under en fredelig demonstration, hvor en politibetjent efter min mening forløb sig, gik hen til ham og bad om at få hans nummer, og han sagde, at det ville han ikke give mig, så dér stod jeg i en lidt vanskelig situation. Jeg havde ikke noget fotografiapparat i lommen, så jeg havde altså ikke nogen mulighed for at identificere den pågældende mand, og begivenhederne gik ret hurtigt, så jeg kunne ikke sådan blive stående og holde